

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

15 Ιανουαρίου 2006
Κυριακή ΙΒ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιζ΄, 12-19)

Ἄσχημο πρᾶγμα ἡ ἀχαριστία. Καὶ θλιβερὸ τὸ φαινόμενο, ὁ εὐεργετηθεὶς νὰ γυρνᾷ τὴν πλάτη στὸν εὐεργέτη. Νὰ τὸν χαρακτηρίζει ἡ ἔλλειψη εὐαισθησίας ἔκφρασης εὐγνωμοσύνης! Καὶ εὐχαριστίας! Νὰ λαμβάνει τὰ δῶρα, νὰ εὐεργετεῖται πλουσιοπάροχα καὶ νὰ ἀποδίδει ἀχαριστία!

Αὐτὴ τὴ στάση τήρησαν οἱ ἑννέα ἀπὸ τοὺς δέκα θεραπευθέντες λεπροὺς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ἐνῶ καὶ οἱ δέκα δέχθηκαν τὴν εὐεργεσία τῆς θεραπείας τοὺς ἀπὸ τὸν Χριστό, μόνο ὁ ἕνας αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσῃ. Καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης.

«Ἐπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε». Καὶ ὁ Χριστὸς βλέποντάς τον μόνον αὐτὸν αἰσθάνθηκε πικρία. Ὅχι γιατί ἐπιζητοῦσε τιμὲς καὶ προσκυνήματα. Δὲν τὰ ἔχει ἄλλωστε ἀνάγκη αὐτὰ. Μὰ λυπήθηκε ἐπειδὴ οἱ ἑννέα, μέσα στὴν χαρὰ τῆς θεραπείας ἀπὸ τὴν λέπρα, δὲν ἔννοιωσαν τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουν τὸν εὐεργέτη τους, τὸν Θεό.

Ἐτούτοι οἱ ἑννέα ἀγνώμονες, μετὰ τὴν θεραπεία τους, λησμόνησαν τὴν πρώτη τους κατάσταση. Λησμόνησαν τὶς παρακλητικὲς κραυγὲς τους, «Ἰησοῦ προστάτη, ἐλέησέ μας». Λησμόνησαν πῶς ὁ Χριστὸς ἦταν ἡ μόνη τους ἐλπίδα. Ὅλα τὰ λησμόνησαν. Τώρα σὰν γίνανε καλά! Καὶ ξαναπαίνουν «στὸ θανατερὸ κύκλο τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ἀλαζονείας, πὺ στὸ πρῶτο τῆς γνώρισμα εἶναι ἡ λησμονιὰ τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς», πὺ εἶναι ὁ Χριστός.

Ἔτσι παρατηρεῖται τὸ παράδοξο φαινόμενο, ὁ μὲν Σαμαρείτης νὰ ἐκδηλώνει τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸν Χριστό, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι νὰ δείχνουν ἀχαριστία. Αὐτοὶ πὺ ἦσαν περισσότερο φωτισμένοι καὶ διδαχθέντες ἀπὸ ποικίλους διδασκάλους, νὰ ντροπιάζονται ἀπὸ ἄλλους «οἱ ὁποῖοι ὀδηγοῦνται μόνο ἀπὸ τὸ φωτισμὸ τῆς συνειδήσεώς τους καὶ τοῦ ἀγράφου νόμου ἐντὸς των».

Κι αὐτὸ φυσικὰ ἀποτελεῖ ἐπιβαρυντικὸ στοιχεῖο τῆς ἀχαριστίας τῶν Ἰουδαίων. Ἐπειδὴ ἐτούτοι ὡς φωτισθέντες ἀπὸ τὸ νόμο, ἀπὸ τοὺς Προφῆτες, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι περισσότερο εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεό.

Ὅμως ὁ Χριστὸς ἀποδεικνύεται πλούσιος καὶ συνεχῆς εὐεργέτης τῶν ἀνθρώπων. Αποστέλει τὰ δῶρα Του, τὴν εὐλογία Του καὶ τὴν ἀγάπη Του σ' ὅλους. Καὶ στοὺς εὐγνώμονες, ποὺ εἶναι οἱ λιγότεροι καὶ τοὺς ἀγνώμονες, ποὺ εἶναι οἱ περισσότεροι. Γι' αὐτὸ καὶ ἐδώστη θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν, ἐνῶ ἐγνώριζε τὴν ἀχαριστία τῶν ἐννέα, ἐντούτοις παρέχει τὴν χάρη Του σ' ὅλους. Ἔτσι ἡ ἀγνωμοσύνη τῶν ἐννέα, «δὲν ἐκώλυσε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἀναξίους εὐεργετῆσαι».

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εὐεργετῆται τοὺς ἀνθρώπους γιατί σκοπὸς Του εἶναι «ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ». Νὰ τοὺς κάνει παιδιά τοῦ Θεοῦ «ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». Δίχως διακρίσεις καὶ δίχως διαχωρισμούς, κατὰ τὸν λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὅτι, διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντα».

Ἄρα ὁ Θεὸς θέλει διακαῶς νὰ μᾶς εὐεργετήσῃ καὶ διασώσῃ. Ἐμεῖς δὲ οἱ ἄνθρωποι βρισκόμενοι κάτω ἀπὸ τὸ «θέλει» τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξὴ μας κρεμιέται ἀπ' αὐτὸ τὸ «θέλει». Ἐπειδὴ «ὁ Θεὸς εἶναι ἕνα θέλημα στὸν οὐρανὸ κι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα θέλημα στὴ γῆ. Κι ἐκεῖνο ποὺ συνδέει αὐτὴν τὴν ἀπόσταση, εἶναι τὸ αἶτημα τῆς προευχῆς μας, «γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου!»

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πλούσια καὶ καθολικὴ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀγωνιᾷ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία. Ποὺ μᾶς «καταδιώκει» λὲς γιὰ νὰ μᾶς διασώσῃ, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ Ψαλμικὸς στίχος ὑπογραμμίζει· «τὸ ἔλεος Σου Κύριε καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου», ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ αἰσθάνεται συγκλονισμένος.

Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸν νοιάζεται καὶ καταθέτει καθημερινῶς ἡ βοήθειά Του γι' αὐτὸν. Τότε μέσα στὸν ἄνθρωπο γεννιέται τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Σκιρτάει ἡ ὑπαρξὴ του ἀπὸ ἐπιθυμία εὐχαριστίας πρὸς τὸ Θεό, γιατί ὡς Πατέρας, εἶναι ὁ πολύτιμος εὐεργέτης του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κάθε ἡμέρα καὶ κάθε στιγμή ὁ Χριστὸς μᾶς ἐγγίζει περνώντας δίπλα μας μήπως ἰδεῖ καὶ ἀκούσῃ ἐὰν κάποιος τὸν ἀναζητεῖ καὶ τὸν ἐπικαλεῖται. Ἐπειδὴ «ἕνα πράγμα τὸν ξεκουράζει, νὰ παίρνῃ ἐπάνω του τὰ βάρη τῶν ἀνθρώπων». Καὶ μιὰ χαρὰ ἔχει, νὰ δίνει χαρὰ. Καὶ μιὰ προσδοκία ὑπάρχει νὰ ἰδεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν ἀναζητεῖ. Γιατὶ «ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλει νὰ σωθοῦν» καὶ ὁ Ἰδιὸς διαβεβαιώνει πῶς «μπορεῖ νὰ σώζῃ συνεχῶς, εἰς τὸ παντελές».

Σὰν παιδιά δὲ τοῦ Θεοῦ εἴμαστε κάτω ἀπὸ τὸ «θέλει» τοῦ Θεοῦ. Τοῦ εὐεργέτου Πατέρας μας. Καὶ ὅταν προσφέρει τὸ καλὸ καὶ ὅταν ἐπιτρέπει τὸ κακό. Καὶ ὅταν τρέχει νὰ μᾶς ἀκούσῃ «κι ὅταν μακροθυμῇ σάμπως νὰ μὴν ἀκούῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ, μὲ ὅλ' αὐτὰ κατεργάζεται τὴν σωτηρία μας». Γι' αὐτὸ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστία στὸν Θεὸ -Πατέρα, ποὺ εἴμαστε πάντα μέσα στὴ σκέψη Του!

Άρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]